

Sygnatura akt XI C 2259/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Agnieszka Peregudów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2016 r. we W.

sprawy z powództwa T. R.

przeciwko M. M. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. M. (1) na rzecz powoda T. R. kwotę 6500 zł (sześć tysięcy pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 04-09-2013r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1467 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lipca 2010 r. M. M. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), zawarł z M. R. i T. R. umowę ustanowienia odrębnej własności i sprzedaży, na mocy której ustanowił odrębną własność lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w B., którą przeniósł za umówioną cenę na M. R. i T. R..

(dowód: - umowa z dnia 6 lipca 2010 r., k. 149-158;

- informacja z CeiIDG, k. 111-112)

W dniu 21 stycznia 2013 r. T. R. drogą elektroniczną zawiadomił M. M. (1) o awarii systemu ogrzewania w kupionym domu, wskazując, że według eksperta jest ona źle zaprojektowana i wymaga modyfikacji.

W dniu 29 stycznia 2013 r. drogą elektroniczną i pocztową T. R. przesłał M. M. (1) opis instalacji ogrzewania wraz ze zdjęciami oraz wezwanie do usunięcia wady.

(dowód: - korespondencja stron wraz z potwierdzeniem nadania, k. 43-51, 53-54;

- dokumentacja fotograficzna, k. 45-46;

- zeznania M. R., protokół rozprawy z dnia 16 grudnia 2015 r.;

- zeznania K. Ś., protokół rozprawy z dnia 13 kwietnia 2016 r.;

- przesłuchanie powoda, protokół rozprawy z dnia 13 kwietnia 2016 r.)

M. M. (1), akceptując żądanie, zlecił R. B., usunięcie stwierdzonych wad za wynagrodzeniem w wysokości 6.500 zł.

Gdy R. B. wykonał zamówione dzieło, M. M. (1) poprosił T. R., żeby zapłacił R. B. należne wynagrodzenie. Jednocześnie zobowiązał się zwrócić mu wyłożoną kwotę po powrocie do kraju.

(dowód: - zeznania M. R., protokół rozprawy z dnia 16 grudnia 2015 r.;

- zeznania R. B., protokół rozprawy z dnia 16 grudnia 2015 r.;

- zeznania A. F., protokół rozprawy z dnia 16 grudnia 2015 r.;

- przesłuchanie powoda, protokół rozprawy z dnia 13 kwietnia 2016 r.)

T. R. zapłacił R. B. 6.500 zł. Za wykonane prace R. B. wystawił fakturę na M. M. (1).

(dowód: - potwierdzenie przelewów, k. 55-56, 126-127;

- historia rachunku bankowego, k. 128-141;

- zeznania M. R., protokół rozprawy z dnia 16 grudnia 2015 r.;

- zeznania R. B., protokół rozprawy z dnia 16 grudnia 2015 r.;

- zeznania A. F., protokół rozprawy z dnia 16 grudnia 2015 r.;

- zeznania P. P., protokół rozprawy z dnia 16 grudnia 2015 r.;

- przesłuchanie powoda, protokół rozprawy z dnia 13 kwietnia 2016 r.)

Pismem z dnia 14 czerwca 2013 r. T. R. wezwał M. M. (1) do zapłaty kwoty 6.500 zł w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

(dowód: - wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 161-162)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. W szczególności za podstawę swoich ustaleń Sąd przyjął zeznania wszystkich świadków oraz dowód z przesłuchania powoda, albowiem były one logiczne i spójne, a tym samym wiarygodne. Z zeznań tych, w szczególności R. B., wynika, że to pozwany zlecił mu usunięcie wad instalacji grzewczej i to on miał mu zapłacić za te prace, dlatego też fakturę wystawił na niego.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie bezsporne są w zasadzie wszelkie okoliczności sprawy. W świetle przeprowadzonych dowodów nie budzi zatem wątpliwości, że pozwany sprzedał pozwanemu dom (lokal mieszkalny), w którym ujawniła się wada. Nadto, jak wynika ze spójnych zeznań wszystkich świadków, pozwany zobowiązał się usunąć wadę w ramach rękojmi, wskutek czego zlecił R. B. wykonanie niezbędnych prac, za które miał zapłacić wynagrodzenie 6.500 zł. Z zeznań tych świadków wynika także, że pozwany poprosił powoda o zapłatę za niego tej kwoty, zobowiązując się jednocześnie do zwrotu jej po swoim powrocie do kraju.

Spór stron dotyczył istnienia dochodzonej wierzytelności.

Odnosząc się do tej kwestii wskazać należy, że dochodzone roszczenie znajduje swoje oparcie w brzmieniu art. 720 § 1 k.c.

W ocenie Sądu strony wiązała umowa pożyczki, na mocy której powód przeniósł na pozwanego własność kwoty 6.500 zł, spłacając na jego prośbę jego zadłużenie.

Strony nie ustaliły terminu spłaty pożyczki, a zatem zastosowanie znajdzie art. 723 k.c., zgodnie z którym jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

Powód pismem z dnia 14 czerwca 2013 r. wezwał pozwanego do zwrotu pożyczki, co należy uznać za wypowiedzenie umowy pożyczki. Tym samym, roszczenie powoda stało się wymagalne w ciągu 6 tygodni od dnia doręczenia wezwania, czyli jeszcze w 2013 r. Gdyby zaś przyjąć, że pozwany wcześniej nie otrzymał tego wezwania, to za wypowiedzenie pożyczki należy uznać pozew, który został mu doręczony w dniu 2 października 2015 r.

Zasadne jest także żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych od zasądzonej na jej rzecz kwoty. Roszczenie to ma oparcie w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym - jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z tych względów Sąd zasądził odsetki za opóźnienie jak w wyroku, uznając, że roszczenie stało się wymagalne po upływie sześciotygodniowego terminu wypowiedzenia umowy pożyczki – 723 k.c.

Na marginesie należy wskazać, że nawet gdyby uznać, że strony nie wiązała umowa pożyczki, roszczenie powoda znalazłoby oparcie w brzmieniu art. 410 k.c. Tym samym również na tej podstawie pozwany byłby zobowiązany zwrócić powodowi kwotę 6.500 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I tenoru wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w punkcie II wyroku, zasądzając od pozwanego – jako strony przegrywającej sprawę – koszty postępowania, na które składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 250 zł, koszt ustanowienia pełnomocnika w wysokości 1.200 zł, co ustalono na podstawie § 6 pkt 4 i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.